

Ukrainian Drama TRANSLATIONS

ukrdrama.ui.org.ua

Author	OKSANA SAVCHENKO
Play	VREAU ACASĂ
Original name / translated	Я хочу додому
Translator	RALUCA RĂDULESCU
Language of translation	Romanesc
Copyright of original text belongs to	ovsavenoc@gmail.com
Copyright of translation belongs to	ralucarescu@yahoo.com

ukrainian
institute

ukrdramahub
портал сучасної української драматургії

The project is implemented with the support of the International Relief Fund of the Ministry of Foreign Affairs of Germany and the Goethe Institute within the project "Theatrical windows. Work in progress" implemented by the NGO "Teatr na Zhukah" (Kharkiv).

Mie mi-e foarte greu să prind ritmul. E foarte greu să prinzi ritmul. Singurul lucru care mă mai întărește e ura. Când mă uit la fotografiile maternității bombardate din Mariupol, ura înflorește în sufletul mea. Pentru fasciștii ruși. Colega mea nu-și poate găsi părinții. Ei locuiau în Mariupol. Îi propun colegei mele să plece din Kiev, în străinătate, dar primesc un răspuns clar: „Nu plec nicăieri fără părinții mei. Nu mă duc nicăieri fără părinții mei. Ori ieșim împreună. Ori murim împreună.”

În sufletul meu se naște se naște ura când citesc comentariile la postările unor russian-bloggers gen: da' ce am făcut atâta? Ura și furia sunt sentimente pur fiziologice. Războiul și fiziologia merg mână în mână, umăr la umăr, ca niște gemeni siamezi. Nu există o explicație, așa cum nu se poate explica nici nașterea. Ura nu te lasă să respiri. E greu să respiri. Ura te face să vrei să ucizi. Vrei să-l ucizi pe cel care te ucide. Când am fugit din orașul meu natal, am luat un cuțit. L-am luat ca să-mi apăr copilul. Copilul meu nu se teme de atacurile aeriene. Nu se mai teme de atacurile aeriene. Prima dată când ne-am ascuns într-un adăpost antiaerian, fiica mea s-a speriat și-a zis: „Aveam planuri de viață, nu vreau să mor. Aveam planuri.” Copilul meu are 12 ani. Noi toți aveam planuri de viață. Și acum pământul ne-a fost smuls de sub picioare. Eu nu mai am niciun plan, pot doar să stau ferm pe picioarele mele, numai pentru că îi iubesc pe cei rămași acasă.

De când a izbucnit războiului, văd tot mai prost. N-am purtat niciodată ochelari. La școală făceam mișto de ochelariști. Acum au fost răzbunați. Fără ochelari nu mai văd literele. Dar vederea îți poate reveni când copilul tău e în pericol. Când copilul tău e în pericol de moarte. Poți să citești chiar și cele mai mici litere dintr-un screenshot, dacă textul se referă la siguranța copilului tău. Și devii puternică, când, cu un picior pe scara trenului îți smulgi copilul din mulțime. Din mulțimea de oameni disperăți care strigau la conductor: „Vă rog.” Îți tragi copilul de mână din mulțime. Copilul are o căciulă haioasă cu un pompon. Atât de emoționant. Și ești foarte puternică în acel moment, când îți tragi copilul de mână pe scara trenului.

Când eram adolescentă, visam că școala mea o să explodeze. E vorba despre Școala №153 din Kiev, Școala Pușkin. Acum, acolo chiar zboară bombe. Trebuie să ai grijă ce-ți dorești. Nu știi niciodată când ți se îndeplinește dorința. Școala mea se numea Pușkin și nimeni nu avea de gând să-i schimbe numele până când jigodiile de ruși n-au început să bombardeze Ucraina. Înainte ca orcii ruși să înceapă să bombardeze Kievul. Sper că școala mea va fi redenumită. Voi fi prima care va face o petiție în acest sens. Voi insista ca nicio școală din Ucraina să nu mai poarte numele vreunui poet sau scriitor rus.

Vizavi de școala mea e un spital de copii numit OHMADET¹. La spitalul de copii OHMADET sunt aduși copii bolnavi din toată Ucraina. Copii ai căror rinichi nu funcționează și care au nevoie de dializă. Copii bolnavi de cancer. Tot aici sunt aduși și copiii cu intoxicații și fracturi. Acolo sunt doar copii și medici. Știu pentru că am făcut un reportaj la OHMADET. Când era pace. Acolo nu există obiective strategice. Acolo nu e decât școala mea №153, Școala Pușkin. În primele bombardamente, la OHMADET a murit un copil. Asta știu sigur. Dar nu știu câți morți sunt acum acolo.

De când a izbucnit războiului, văd tot mai prost. Nu mai văd literele fără ochelari. Singurul moment în care vederea mea s-a îmbunătățit a fost atunci când am reușit să citesc un mesaj important într-un screenshot. Era pe viață și pemoarte. Atunci când e despre viață și moarte, vederea devine mai clară. Ura e o trăsătură fiziologică. Acum scriu în rusă și mă dezgustă. Scriu în limba rusă pentru că vreau ca acest text să fie citit de ruși. Mi-am dat seama că ura e un sentiment pur fiziologic, în gara rece, în timp ce priveam mulțimea de oameni și câini coborând din tren. Trenul scuipa oamenii pe peronul acoperit de zăpadă, cum scuipă copilul meu guma de mestecat. Ca pe o gumă de mestecat. O gumă de mestecat plină în sânge pentru că îi curge sânge din nas copilului meu. Îi curge sânge din nas. Deși copilul meu e liniștit. Îi curge sânge din nas. Așa se manifestă anxietatea. Anxietate pe care fata mea a încercat să și-o reprime în tot acest timp. Că pasagerii veneau de la Kiev, se putea citi pe fețele lor. E ușor să citești pe fețele oamenilor atunci când toată lumea are aceeași față. Războiul își pune amprenta pe fețele oamenilor. Aceeași amprentă. Ne puteți număra după cearcănele de sub ochi. Cu toții avem acum cearcăne sub ochi. Cearcănele de sub ochii noștri sunt amprenta războiului. Amprenta războiului.

Cel mai greu e să vezi bătrâni în scaune cu rotile, târați de rudele lor pe linii (am uitat care e cuvântul în rusă), târați pe linii de rude. Tărăsc copii. Tărăsc în lesă câini uriași de rasă cu coada între picioare. Și, bineînțeles, un copil cară un ursuleț de pluș. O matahală de urs se plimbă prin pădure. Acum, pe pământul țării mele umblă un urs rus cu laba lui afurisită și monstruoasă. Ursul ăsta are chipul speriat al unui militar în termen, care s-a căcat pe el de frică. Se numește „carne de tun”. Nu-mi e milă de militari în termen. Mi se rupe de ei. Nu-mi e milă de soldații ruși. Mi se rupe de ei. Nu-

¹ Spital pentru protecția mamei și copilului. (n.tr.)

mi e milă de rusoaicele care nu pot cumpăra Ikea. Ikea n-o pot cumpăra... Ardeți în iad, jigodiilor.

Mi-e milă de copiii, bătrânii și femeile din Ucraina care au încercat să fugă din calea războiului și care au fost uciși de ocupații ruși. Sunt fotografii pe internet. Sunt pe internet. Aceste dovezi ale crimelor comise de soldații ruși vor ajunge la Haga.

Și-acum despre cai. A fost odată ca niciodată un cal lângă Kiev. Calul trăia într-un grajd bun. Avea patru ani. Pentru un cal, patru ani e vârstă de adolescent, tradusă în vârsta umană, undeva în jur de 12 ani. Ca vârsta fiicei mele. Numele calului era Fraley, caii sunt botezați după numele părinților lor, o parte din numele tatălui, o parte din numele mamei. Și rezultă numele calului. Fraley. Un cal bălțat. Un pur-sânge ucrainean.

Un cal frumos pe care fiica mea îl călărea la orele de echitație. Fiica mea. În apropiere de Kiev a avut loc o mică tragedie, care a scos la iveală cruzimea ieșită din comun a jigodiilor de ruși, orci împuțiți și cretini. Au ocupat grajdul în care se antrena copilul meu. Și-au bătut joc de grăjdar – era a treia sau a patra zi de război. Începutul războiului. L-au făcut pe grăjdar să se târască pe burtă. Să se târască până la punctul marcat de ei în două minute. Altfel, îl executau. Să se târască pe pământul acoperit de zăpadă. Sau plutonul de execuție. Grăjdarul s-a strecurat în grajd pentru a hrăni caii. Pentru a hrăni cai care participă la concursuri. Obstacole și dresaj. Cai buni, care nu au fost niciodată maltratați de oameni. Mai era acolo și cățelușa Nika, mică și zâmbitoare. Nenorociții care au ocupat grajdurile, nu știau cum să hrănească caii, cai care nu văzuseră niciodată cruzime. Un ponei mic pe nume Coquette îmi zâmbea mereu. Rușii au ocupat grajdurile și au înfometat caii. Au înfometat caii. Un om a încercat să se ducă la cai pentru a-i hrăni și a fost ucis de bestiile ruse. A fost ucis. Jigodiile de ruși careucid oameni. Ce rost are să vorbim despre cai care mor de foame, când în Ucraina, orcii rușiucid civili. Ce rost are să vorbim despre Fraley, care are patru ani, adică în jur de 12 ani umani. Ce rost are să vorbim despre un cal. Când mor copiii. Ce rost are să vorbim despre un ponei, care m-a înseninat de atâtea ori, când mor copiii. Ce rost are să vorbim despre cai, când mor oameni. Când mor copiii. Când mor copiii de deshidratare. Nu, nu vorbim despre Fraley. Nu știm ce s-a întâmplat cu ea. Sperăm. Știm că micul ponei e mort. Știm că alți cinci cai sunt morți. Nu, nu vorbim despre Fraley.

O sun pe mama și îi spun „aer”. Îl sun pe tata și îi spun „aer”. Îl sun pe Sașa și îi spun „aer”. Le simt vocile obosite și tăcute. Și mi-e rușine că eu sunt aici și ei sunt acolo, la Kiev. Și tata îmi zice: „Donia, toată copilăria ta nu ne-ai lăsat să dormim, nu ne-ai lăsat să dormim, dar acum ai crescut, șșșșșșșt, lasă-ne să dormim. Suntem bine. Totul e bine la noi. Totul e bine.” Ei și alte câteva persoane în vârstă au mai rămas în blocul mare, cu multe etaje. Nu pot să respir din cauza urii față de jigodiile de ruși. Nu pot să respir.

Războiul e atunci când nu mai poți respira. De ură. Războiul e atunci când corpul tău se chircește de spaimă pentru familia ta. E atunci când ai plecat în străinătate cu copilul tău și-ți petreci tot timpul scroll-uind pe știri. Nu te poți bucura de frumoasele străduțe europene. Inima ta e acasă. Stai acasă. Studiezi ce trebuie să faci în cazul unui atac chimic asupra familiei tale. Îți faci griji pentru ei. Plângi. Nu poți să plângi. La Kiev era mai ușor. E mai ușor în țara ta. Ți-e rușine că ai plecat.

Trăiești doar din știri și din discuțiile cu prietenii. Îți tremură picioarele. Rudele tale din Kiev rezistă. Și tu te abții și nu plângi. Tu, proasto, ești în siguranță. Deși, după câte s-au întâmplat, știi că nu mai există locuri sigure. Lucrurile se pot schimba de pe o zi pe alta.

Mai întâi încerci să pui presiune pe rude: e timpul să